

“Abans era més explícit, ara intente ser més suggeridor sense resultar críptic”

El polifacètic Juli Capilla (València, 1970), bregat en quasi tots els gèneres i disciplines literaris, torna amb un poemari d'alè clàssic, *Els mots, i no [buit]* (Germania, 2014), que és un dels seus treballs més sòlids. I també ha estat l'editor del darrer volum de la correspondència de Joan Fuster, el de l'anomenada “generació dels seixanta”, publicat per Tres i Quatre.

—**Al poemari hi ha un influx clàssic molt evident en l'estructura i en la temàtica, amb referències com la “criatura dolcíssima”. Una reacció contra un possible empatx de post-modernitat poètica?**

—Sempre tinc com a referència els clàssics. Ausiàs March i Vicent Andrés Estellés són els poetes als quals torne de manera recurrent. Però he evolucionat d'una poètica més narrativa cap a una poesia més simbòlica. I ara com ara, un referent meu és Joan Vinyoli, que em sembla un poeta extraordinari. També m'agraden poetes més actuals com Vicent Alonso, Enric Sòria o Joan Margarit. Abans era més explícit, més evident. I ara intente, sense resultar críptic, ser més suggeridor. I hi ha uns referents clars. No hi ha una reacció en contra de res, sinó que aquella és la meua línia.

—**La imatge no podrà abastar mai l'opulència que el món ens lliura cada jorn debades, diu en “Arc de Sant Martí”. I la paraula?**

—En aquest poemari hi ha una mica de contradicció, una tensió entre l'intent de copsar la realitat a través de la paraula i les limitacions de l'expressió escrita. D'ací el títol del llibre: és molt difícil expressar sentiments a partir del llenguatge. El jo poètic, que no té per què coincidir amb l'autor, arriba un moment en què diu: Prou de mots, anem a viure, fem parèntesi i no ens recreem en el dolor. De vegades la poesia pot ser un instrument catàrtic, però també pot resultar malaltís sovintejar el dolor, els versos poden agreujar-lo. Per això aquella fugida, un parèntesi curatiu.

—**Per tornar en algun moment, supose. No sé si els lectors de Juli Capilla compartiran els versos finals: “Prou de mots: / desem-los per sempre / dintre el taüt”.**

L'escriptor Juli Capilla, en una imatge recent.

—Tornaré segur [*riu*], la poesia és un vici indefugible. En el meu cas va per èpoques, hi ha moments més poètics i uns altres de més narratius.

—**El segon bloc, “Migjorn”, és una bufetada a la cara, una pessimista reflexió sobre el dolor, la solitud, les ferides de l'ànima.**

—És la part més densa, més intensa... Si et fixes, l'estructura respon als quatre elements clàssics, la manera com els filòsofs grecs tractaven d'explicar el món, la matèria. A partir d'aquell paral·lelisme intente explicar-me la matèria amorosa: l'aigua és la coneixença, la il·lusió. Però de seguida ve el dolor, tocar de peus a terra, la nafra, la ferida. Després ve l'aire, la ressaca d'aquella fase intensa de dolor, el començament de l'oblit. I en acabant hi ha el foc, la purificació per poder continuar vivint, si no l'oblit de tot, d'una gran part. I alguns filòsofs de l'Edat Mitjana afegien un cinquè element, el buit. Que resta d'aquella relació? El buit, el no-res, el nihilisme total. L'estructura per a mi és molt important. I ací he tractat d'anar una mica més enllà.

—**També hi ha una reflexió al llibre sobre la col·lectivitat no massa optimista: “La utopia incompleta s'enterboleix amb les primeres claredats de l'alba”.**

—És un llibre negre, la veritat, pessimista, nihilista, escrit en unes circumstàncies concretes. Les emocions poden portar a veure el món a través d'un biaix que no és el de l'autor del llibre, sinó d'un moment específic de tres o quatre anys del jo poètic.

—**Per acabar amb un to més lluminós, com a editor de la correspondència de Joan Fuster crec que vostè té una visió molt més optimista del seu llegat del que sol ser habitual.**

—Sóc optimista. I cal reconèixer a Fuster i els seus deixebles la tasca que van fer. Aquest país estava condemnat a l'extinció i Fuster va ser la guspira, qui va plantar unes llavors que han donat fruits i que s'han multiplicat. Hi ha minories molt significatives que han fet que sobrevisca el país. Culturalment, el nostre potencial és equiparable a Catalunya. Hem de ser optimistes: deixar de banda el derrotisme i apostar per nosaltres, perquè ningú més no ho farà.

Xavier Aliaga